

[Henry Christensen.]

en række af de forhold, der begrundede disse udgiftsstigninger, og siger, som også det ærede medlem hr. Hans Rasmussen har sagt, at hvis oppositionen vil anfægte, at udgiftsstigningen bliver så stor, må den stille sine forslag til besparelser. Jeg har hertil svaret, hvad den højtærede finansminister var så venlig at citere en gang til — det er nu sagt 2 gange, så det behøver jeg formentlig ikke at gentage selv — at hvis der skal være en alvorlig diskussion her i tinget, må udgangspunktet være; at vi er enige om, at spørgsmålet om tilpasning af statens udgifter ikke er et spørgsmål mellem statsministeren og mig eller mellem ham og mit parti, for der er en lang række udgiftsområder, hvor den ene siger: det vil vi ikke høre tale om, og hvor den anden siger: det vil vi høre tale om. Hvis vi skal tilpasse statens udgifter til det, vi vil anse for det under hensyn til den samfundsøkonomiske udvikling forsvarlige, så må vi anlægge det synspunkt: hvor meget kan vi tillade os i år at forhøje udgifterne med? Og kommer vi til, at det ligger på et tal måske 200 mill. kr. lavere end det, finansministeren i øjeblikket regner med, må det være noget, vi kan forhandle sammen om.

Selvfølge vil vi være i stand til at stille forslag om konkrete besparelser, især hvis finansministeren vil overlade os finansministeriet en uges tid, men vi har også forsøgt denne udvej ved forskellige tidligere lejligheder. Må jeg minde om, at vi f. eks. for nogle år siden stillede det konkrete forslag at regulere renten af de gamle statsboligstøttelån, der var så urimeligt lav som 1,2 og 2,2 pct. Vi stillede det som et konkret forslag og oplevede da, at man fra socialdemokratisk side ved den efterfølgende valgkamp førte en helt uhyrlig valgkampagne på dette specielle forslag. . . (*Afbrydelse af ministeren for offentlige arbejder* [Lindberg]) . . . Det er muligt, at den højtærede minister for offentlige arbejder ikke har gjort det, men han er jo ikke den eneste, der fører valgkamp for socialdemokratiet. . . (*Afbrydelse*). Ja, jeg undtager gerne ministeren for offentlige arbejder. Men man førte en uhyrlig valgagitation mod os andre og fortalte: dér kan I se, hvad de ækle partier venstre og de konservative vil; de vil

forhøje renten for de mennesker, der bor i de statsstøttede lejligheder og huse, og det er helt urimeligt. Og så forsøgte man at skabe en fanatisk vurdering på dette agitationsgrundlag. Da vi sidste år skulle forhandle om besparelser, hvad kom regeringen så med? Regeringen kom og tog præcis det besparelsesforslag op, vi havde stillet, og som man havde agiteret voldsomt imod, men som man nu fandt både rimeligt, fornuftigt og nødvendigt i situationen.

Dette er et enkelt blandt mange eksempler, jeg kunne nævne, der begrunder, at sådan som diskussionen desværre er mellem de politiske partier — og jeg ville meget håbe, at den kunne blive anderledes — har det ikke hidtil vist sig muligt på et fair grundlag at foretage drøftelser af de af den ene part stillede forslag om besparelser, hvad vi i og for sig er kede af. Derfor er den eneste vej, hvis man vil noget, hvis der skal være mening og realitet i tingene, at man i fællesskab tager ansvaret for disse forhold.

Den højtærede finansminister siger til mig, at der kommer til stadighed medlemmer fra oppositionen og stiller forslag om en eller anden udgiftsforhøjelse, og jeg må erkende, at det kommer der lejlighedsvis. Det er måske rigtigt, at der er tilfælde, hvor dette ikke burde være sket, men selv om man stiller krav eller stiller forslag om, at et område tilgodeses, behøver det dog ikke altid at være en udgiftsforhøjelse, man kræver, men det kan være således, at man i sin afvejning af, hvilke projekter der skal have prioritet, anbefaler, at den pågældende sag kommer til at stå med en højere prioritet. Finansministeren ser betænkelig ud, men lad os også gøre disse ting op på fornuftigt vis med hinanden.

Jeg erkender, at vi selvfølgelig, hvis vi går ind i forhandlinger om besparelser, må tage et fælles ansvar for resultatet og respektere det, og det mener jeg venstre gjorde, da man gennemførte besparelserne sidste år på områder, hvor der måske var en hel del af venstres vælgere, der i særlig grad føle sig ubehageligt til mode. Selvfølgelig må vi tage ansvaret for tingene.

Jeg kan jo ikke sige, at vi nåede en tilfredsstillende afklaring på spørgsmålet om udgiftsloftet. Finansministeren tilbød dog en forhandling og drøftelse, men føjede til, at det måtte være meget indgående drøftel-